

Phục Hận

ThaiNC



ồng hồ điểm đúng 12 giờ khuya rồi nhưng Cương không thể dễ được giấc ngủ. Nó nằm trần trọc nghĩ đến việc xảy ra hồi chiều mà cảm thấy tấm tức, than thầm “Trời ơi! nhục ơi là nhục...”

Chuyện xảy ra như vậy:

Chiều nay, như mọi ngày, Cương đi học về đến đầu xóm. Đang bước đi trên con đường quen thuộc, bỗng Cương phải dừng bước vì hai thằng nhóc cũng trạc tuổi Cương chặn trước mặt. Một thằng hất đầu

-Ê, đứng lại biểu.

Cương nhận biết cả hai. Chúng nó là hai anh em. Thằng anh tên là Cu Đen. Không biết có phải là tên thiệt của nó hay không, chỉ nghe tụi con nít trong xóm gọi như vậy vì thằng này luôn luôn cời trần, bất kể là trời nắng hay mưa. Toàn thân nó từ đầu đến chân, trừ chiếc quần Xà Lòn rộng thùng thình ra, là một khối đen xì r ám nắng. Thằng em nhỏ hơn một tuổi, gọi là cu Trắng. Kể cũng lạ. Anh em mà thằng này khác thằng kia

xa lác. Cu Trắng cũng cời trần chạy rong suốt ngày nhưng không đen như anh nó; trái lại là khác. Nó trắng bệt gần giống như người bệnh mẩy năm nằm trong nhà. Anh em cu Đen cu Trắng là trùm bọn nhóc của xóm nhà Sàn.

Xóm nhà Sàn ở ngay bên ngoài khu cư xá nhà Cương. Tính từ cái cầu Trương Minh Giảng đi xuống về hướng Gia Định khoảng một cây số là tới ngã tư đầu tiên có cây xăng con sò. Quẹo phải là đường Trần Quang Diệu chạy thẳng sẽ về Phú Nhuận. Còn quẹo trái lại thêm hai chữ nổi dài, thành đường Trần Quang Diệu nổi dài. Đây là một con đường cụt. Từ đầu đường Trương Minh Giảng đi vào nửa đoạn đường đầu nhà cửa còn khang trang tử tế. Càng vào sâu nửa đoạn đường sau, hầu hết là nhà sàn vì nó bắt ngang qua giòng sông Củ Kiệu nổi tiếng với giòng nước đen kịt đầy rác rến và mùi hôi.

Qua khỏi xóm nhà Sàn nối lại với đất liền là khu Cư Xá. Chỉ gọi là khu cư xá trống không vậy thôi chứ không có tên gì cả. Trước đây đó là một bãi rác lớn. Sau này, một nhà thầu bỏ vốn dọn dẹp bãi rác đi nơi khác và xây cất hơn hai chục căn nhà nhỏ, kiểu na ná giống nhau, giống như một khu cư xá vậy.

Cho nên, chỉ một đoạn đường ngắn ngủi đã có ba tầng lớp khác biệt trong xã hội. Phía ngoài cùng nửa đoạn đường đầu là khá giả hơn cả, nhà cửa biệt lập, sân trước sân sau rộng rãi. Kế đến là xóm nhà sàn hoàn toàn trái ngược, hỗn độn chen chúc nhau trong những căn nhà chật hẹp. Trong hết là khu cư xá, tuy chỉ là những căn nhà nhỏ nhưng vì mới xây nên tương đối còn khang trang.

Vì có sự khác biệt trên nên con nít xóm nào chơi theo xóm đó. Xóm giàu ở ngoài, Cương cũng có vài đứa bạn học chung lớp. Nhưng chỉ biết nhau vậy thôi chứ Cương ít khi nào thấy tụi nó la cà ngoài đường phố. Còn lại xóm nhà sàn và khu cư xá cũng không thể dung hòa với nhau nổi. Không phải là con nít khu cư xá không muốn chơi với tụi nhà sàn, nhưng quả tình là chơi ...không lại tụi nó. Cũng những trò chơi chung như bắn bi, tạt hình, bông vụ... như nhau thôi, bọn nhà sàn chơi hay vô cùng. Lý do vì tụi nó chơi tối ngày, quanh năm suốt tháng. Chơi với tụi nó chỉ có nước nạp mạng. Đó là chưa kể tụi nó ngang như cua, ngang ngược cái chày cái cối, và thỉnh thoảng giựt tiền chạy. Tụi cư xá như Cương chỉ có nước đứng ngó.

Đã không chơi, tức không là bạn. Và đây là điều đau khổ cho bọn Cương.

Vì nằm ở trong cùng nên đi đâu cũng vậy, dù muốn dù không cũng phải đi ngang qua xóm nhà sàn. Với người lớn chúng nó còn nể chút đỉnh, chứ cỡ Cương đều là nạn nhân. Đang đi đường, bỗng không bị thụi sau lưng một cái thiệt mạnh. Quay lại thấy một thằng nhóc xóm nhà sàn ngậy miệng cười nham nhở. Tức mấy cũng bậm môi bỏ qua chứ gây lại là có chuyện lớn. Có khi chúng nổi hứng ngang nhiên chặn lại hỏi “Ê, muốn pác- co không? Một chọi một” vv.. Những lần như vậy bọn Cương chỉ làm lũi né sang một bên hoặc ù té chạy một lèo mới may ra tránh được rắc rối.

Và chiều nay cảnh cũ tái diễn.

Anh em cu Đen cu Trắng đứng hai bên choáng hết lối đi khiến Cương muốn tránh cũng không được.

Thằng Đen tiến tới hỏi

-Có tiền không? Cho “mượn” vài chục coi.

Cương giật mình, À, nó định bắt địa mình đây mà. Tự nhiên Cương đưa tay chặn túi. Thiệt là xui xẻo. Mọi hôm Cương ít khi nào có tiền. Nhưng hôm nay lại khác. Trong túi nó có mấy trăm tiền mua sách còn dư. Không khéo bị nó lấy mất.

Cương giả bộ nói

- Tao không có tiền.

- Vậy cái gì trong túi mà đó?

Thằng Trắng tinh ý đã nhận thấy thái độ khác thường của Cương.

- Gì kệ tao. Tao không có tiền.

- Vậy hả, để tao coi.

Thằng Đen tiến tới. Đến nước này, Cương định dùng lối cũ bỏ chạy nhưng đã trễ. Thằng Đen bắt thần nhào tới ôm chặt Cương và hét bảo em

- Lọc túi nó coi.

Cương cố sức vùng vẫy. Vô ích. Thằng Đen khoẻ như vâm lại nhiều kinh nghiệm đánh đấm nên đã khóa cứng tay. Cương chỉ còn chịu trận nhìn thằng Trắng móc hết tiền từ túi.

-Ha ha tiền nhiều quá. Thằng này giàu nhe!

Cương hét lên trong tuyệt vọng

- Không phải tiền tao.Trả lại tao.

Thằng Trắng tỉnh bơ lộn mớ tiền vào lưng quần trong khi thằng Đen thả Cương ra và lùi lại nói

-Tao “mượn” mà. Mai mốt trả.

Cương đứng chết trân nhìn anh em thằng Đen chậy khuất vào trong hẻm. Chỗ này đang lúc vắng người, kêu cũng vô ích. Vả lại xóm nhà sàn không ai muốn đụng vào anh em nhà thằng này. Ôi đành mất toi hai trăm bạc.

“ Nhục quá!”

Thằng Cương ứa nước mắt. Cương hối hận mình nhát gan không dám nhào đại đánh nhau với thằng Đen một trận. Dù sao cũng đỡ tức, mà chưa chắc bị mất tiền một cách dễ dàng như vậy. Điều làm Cương đau lòng nhất là phải nói dối với má nó lỡ làm rớt mất tiền, không phải bị lấy mất. Cương không quen nói dối, nhưng nó cảm thấy đây là một mối sỉ nhục. Anh em thằng Đen cũng đâu có lớn hơn gì Cương cho cam.

Câu chuyện bị chặn đường lấy mấy trăm Cương dấu kín không kể cho ai nghe trừ một người: anh Văn, anh họ con của dì Cương. Văn là con một, không anh em nào khác nữa nên anh thương Cương như em ruột. Anh tên là Văn, nhưng lại ...vỏ nghệ đầy mình. Là mẫu người “ văn vỏ song toàn”. Từ trước đến nay hình như bất cứ việc gì Cương nhờ tới, anh đều giúp nó thoả đáng.

Sau khi nghe Cương kể xong, Văn hỏi

- Vậy bây giờ em định làm gì?

- Em không biết. Nhưng mà tức quá. Đây không phải lần đầu.

Văn ngạc nhiên

- Ủa, vậy em đã bị nhiều lần rồi hả? Có ai biết không?

Cương bị chạm niềm tâm sự, mếu máo

-Trong xóm em có đứa nào mà không bị vài lần cơ chứ. Có điều mấy lần trước cùng lắm là mất mấy hòn bi, hoặc mấy đồng bạc là nhiều. Chỉ lần này là em bị nặng nhưt. Bây giờ mỗi lần má em sai em đi mua đồ đều làm em lo quá. Sợ bị lấy nữa thì khốn...

-Sao không tới nhà mét ba má nó?

Cương lắc đầu ngao ngán

-Vô ích anh ơi. Có mấy đứa trong xóm em dẫn người lớn tới nói. Họ đều nói là không biết gì hết.Cuối cùng rồi cũng ...huề cả làng.

- Vậy anh cũng đâu giúp gì được.

Cương buột miệng

-Hay là anh tới gặp anh em thằng Đen đòi lại cho em.

Văn lắc đầu

- Không được đâu. Tiền đó chắc là tụi nó ăn hết rồi. Vả lại, từ nay về sau, mỗi lần bị em đều nhờ anh hết hay sao?

Cương thất vọng

- Vậy em làm sao?

- Chính em đòi lại nó mới được.

Cương lắc đầu buồn bã

-Không xong đâu. Đòi nào nó đưa lại. Không chừng còn...uỳnh lộn nữa đó

Văn vung tay

-Uỳnh thì uỳnh. Bộ em sợ nó hả?

- Hơ...tụi nó tới hai thằng. Mà má em cấm em uỳnh lộn...

Văn ngắt lời

- Không phải anh xúi em cãi lời dì đi uỳnh lộn. Nhưng trong vài trường hợp mình phải tự vệ chứ? Tụi thằng Đen cũng chẳng có gì hơn em đâu. Nhưng làm được một lần một lần thấy em không phản ứng, chúng nó nghĩ em sợ, và sẽ tái diễn dài dài. Em chịu nổi không? Phải có một lần dứt khoát, chúng tỏ với tụi nó em không sợ, mới mong khỏi bị ăn hiếp mà thôi.

- Vậy em phải...uỳnh thằng Đen hả anh? Cương rụt rè

-Đúng vậy. Nhưng bây giờ thì chưa được.

-Sao vậy anh?

Văn nhìn Cương cười

-Tại vì bây giờ em mà đi uỳnh với tụi nó, ăn đòn là cái chắc.

Cương ủ rũ

-Vậy em làm sao?

- Anh có cách

-Cách gì? Cương hỏi vội vã. Nó biết ngay là anh Văn thể nào cũng có cách giúp nó.

Bỗng Cương sáng mắt lên

-Phải rồi. Em phải học võ

Văn gật đầu

-Đúng vậy. Muốn khỏi bị ăn hiếp em phải một lần “giải quyết phải quấy” với tụi nó. Và muốn vậy em phải có võ mới mong chọi với thằng Đen nào đó. Không phải anh xúi em học võ để đi uỳnh lộn. Nhưng đây là trường hợp tự vệ. Chẳng lẽ em phải chịu đựng như vậy “suốt đời” sao? Tuần tới ở võ đường của anh mở khoá mới cho tân sinh và do anh phụ trách. Anh sẽ dẫn em vào học luôn.

- Nhưng không biết má em có cho không!?

Văn tự tin

- Để anh nói với dì cho.

Kể từ hôm đó, mỗi tuần ba ngày, sau giờ học là Cương theo anh Văn tới võ đường Karate

Lúc đầu Cương còn ngượng nghịu và sợ sệt khi được huấn luyện dùng tay chặt vào gỗ. Nhưng dần rồi cũng quen. Cương thích thú thấy bàn tay của mình ngày càng chai lại và cứng rắn. Nhất là Cương cảm thấy nhanh nhẹn hẳn lên và tự tin hơn trước rất nhiều.

Sau ba tháng chuyên cần, Cương thi vượt qua đai trắng dễ dàng. Cương đã tự tin lắm rồi. Nó muốn tìm ngay thằng Đen để đòi lại “mối hận năm xưa”. Tuy nhiên anh Văn chưa cho phép. Hôm đầu tiên dắt Cương tới võ đường anh bắt Cương phải hứa không được tự tiện đi kiếm thằng Đen. Nên Cương đành nín. Đối với Cương, anh Văn bao giờ cũng đúng. Và nó cũng phải giữ lời hứa.

Thời gian dần trôi. Cương qua đai vàng, đai cam, đai xanh, và nay bắt đầu thắt đai nâu. Trong khoảng thời gian hơn cả năm trời này, mỗi ngày qua lại xóm nhà sàn, thỉnh thoảng Cương lại bị anh em thằng Đen -Trắng, và vài thằng khác nữa chặn đường sinh sự. Mỗi lần như vậy Cương đều bỏ chạy. Chân của Cương khỏe lắm. Nó đã bỏ chạy, không đứa nào có thể theo kịp.

Cương say mê luyện tập, và là một trong những môn sinh xuất sắc của võ đường. Đã khá lâu rồi, không biết từ lúc nào, lý do để Cương học võ đã không phải để phục hận thằng Đen nữa. Cương thực ra đã quên đi vụ bị giựt tiền mấy trăm một năm trước đây. Cương siêng năng tập võ với một mục đích khác.

Mỗi ngày trong võ đường, sau giờ tập là Cương say mê nhìn những tấm hình treo quanh phòng. Đây là những tấm hình của các cuộc tranh tài Karate trong quốc nội cũng như quốc tế. Nhìn những võ sĩ vô địch của các nước ngoài như Đại Hàn, Nhật Bản v..v. dưới màu cờ sắc áo của họ, Cương cảm thấy nôn nao. Nó ước mơ một ngày nào đó sẽ được đại diện Việt Nam thi đấu cùng nước khác. Dĩ nhiên Cương biết không dễ gì thực hiện được, nhưng Cương vẫn giữ một giấc mơ không hề phai nhạt. Có chí thì nên, thầy của Cương vẫn dạy vậy mà. Hơn nữa chính anh Văn và các huấn luyện viên khác đều công nhận Cương rất có năng khiếu, nhất định sẽ tiến xa hơn nữa.

Một buổi sáng cuối tuần, Cương đến nhà bạn để học bài chung ở xóm bên cạnh. Nó bỗng chú ý đến một đám đông toàn những đứa trẻ tuổi Cương đang bu lại ở một góc đường reo hò thích thú. Nổi tính tò mò, Cương chen vào xem.

Té ra là một trận đánh nhau. Trận đánh không công bằng cho lắm. Một bên là hai thằng đang được đám đông hò reo hò cổ vũ, áp đảo một thằng bé khác tội bời.

Cương suýt nữa kêu lên kinh ngạc khi nhìn thấy thằng bị đánh không ai xa lạ. Chính là thằng cu Trắng em cu Đen ở xóm nhà sàn đây mà. Ô hay! thằng này đi đâu lạc sang tận đây để bị ăn đòn vậy cà? Đúng là quả báo. Hai anh em nó chuyên ăn hiếp những thằng khác, bây giờ đang bị gọi là “gậy ông đập lưng ông” mà. Cho đáng đời. Để tụi nó biết thế nào là đau khổ bị ăn hiếp.

Đang định quay đi để mặc, Cương nghe một tiếng “hự” thật lớn của cu Trắng. Nó vừa bị thằng kia đạp vô bụng một cái thiệt nặng. Có vài vệt máu nhỏ trên đất, dĩ nhiên cũng của thằng Trắng. Nó đuối lắm rồi, không còn đủ sức đỡ đòn nữa. Vậy mà hai thằng kia nhút nhát không tha, cứ nhào tới đấm đá tụi bụi.

Bỗng Cương cảm thấy không ổn. Đành rằng trước đây anh em nhà nó từng bức hiếp Cương, nhưng chuyện đã qua, và Cương cũng đã quên. Bây giờ thằng Trắng trông thật tội nghiệp. Không khéo bọn này đánh nó chết mất.

Cương suy nghĩ một chút, rồi quyết định đẩy đám đông bước vào chặn trước mặt thằng Trắng đang ôm bụng

-Này này.Thôi chứ. Bộ tính đánh nó chết sao?

Hai thằng nhãi kia dừng lại trợn mắt hỏi

- Mà là ai? Xóm nhà sàn hả?

-Tui không phải xóm nhà sàn. Nhưng hai bồ đánh thằng này dữ quá lỡ nó chết thì sao?

- Chết bỏ. Xóm nhà sàn qua đây làm tàng tụi tao phải cho nó bài học. Mà không phải xóm nhà sàn thì đừng có chen vô. Không là tụi tao cho ăn đòn luôn bây giờ.

Tụi này hung hăng quá. Nhưng Cương vẫn cố nhẫn nại

-Nhưng mà tụi bồ đánh nó quá rồi. Tha cho nó đi

Thằng kia vẫn khăng khăng

-Không được. Tụi tao phải cho nó nhớ đời. Cả mày nữa, cho chừa cái tật xen vào chuyện người khác.

Nói xong nó vung tay đấm vào mặt Cương.

Đến nước này Cương đành phải ra tay. Là võ sinh thắt đai nâu, Cương đâu có sá gì thằng nhóc này. Chỉ một thế võ đơn giản, Cương né sang một bên, tiện thể chụp tay nó bẻ quặt về phía sau khóa lại.

Bị bất ngờ, thằng kia để Cương khóa dễ dàng, bật kêu oai oái vì đau. Còn bọn nhóc chung quanh la lên

- A, thằng này có “ nghề”

- Nhào vô anh em ơi...

Cương hét lớn

-Thằng nào nhào vô tao bẻ lọi tay thằng này.

Vừa la Cương vừa kéo tay lên làm thằng nhóc đau chịu không nổi la lớn

-Ấy ấy.. đừng. Nó bẻ gãy tay tao.

Nghe đồng bạn kêu, cả bọn dừng lại.

- Nè- Cương đồng dục nói- Tui cũng không muốn đánh lộn. Nãy giờ tụi bồ đánh thằng này đã đời rồi, thôi tha cho nó đi nhe. Đánh nữa nó chết đó

Nói xong Cương buông tay thằng nhóc, xốc thằng Trắng đứng lên và lùi lại. Thằng cu Trắng nãy giờ đã hoàn hồn chút đỉnh và nhận ra Cương. Nó không ngờ thằng cứu nó hôm nay lại là thằng nhóc trong khu cư xá mà mỗi lần anh em nó gây sự đều co vòi chạy như thỏ đế.

Không hiểu bọn nhóc ngán cái khóa tay của Cương, hay là cảm thấy nãy giờ đánh đấm thằng cu Trắng đã đủ rồi. Đánh nữa dám nó chết thiệt lắm...nên cả bọn chỉ đứng nhìn Cường dẫn thằng cu Trắng đi ra khỏi xóm.

- Ê Cương

Hai ngày sau khi cứu thằng Trắng, Cương đi học về gặp ngay thằng cu Đen đứng chờ ở đầu xóm.

Nghe gọi và thấy thằng Đen, Cương đã định bỏ chạy theo thói quen. Nhưng bỗng nhiên Cương đổi ý, tiến tới chỗ Thằng Đen đang đứng. Mình mới cứu thằng em nó hôm kia, Cương thầm nghĩ, không lẽ nó lại muốn gây sự với mình hay sao? Vả lại, bây giờ mình đâu sợ gì tụi này nữa.

Cương đi tới trước mặt đối diện với thằng Đen. Thằng này hôm nay có vẻ khác lạ. Cũng vẫn cái quần sọc rộng thùng thình và cởi trần toàn thân đen nám như cái tên của nó. Đen có vẻ ngưng ngừng

- Tao ...cám ơn mày. Vụ thằng Trắng đó mà.

Cương thở phào. Ra là nó chỉ muốn cám ơn mình cứu thằng em nó. Thằng này cũng “điều” dữ

- Có gì đâu. Tụi mình chung xóm mà. Phải bênh nhau chứ.

Thằng Đen có vẻ lúng túng, móc túi đưa Cương nắm tiền. Nó nói

-Trả mày

-Gì đây? Cương ngạc nhiên

Thằng Đen bỗng lí nhí

- Trước tao có ‘mượn’ mày mấy trăm, bây giờ ...trả lại.

Cương cũng nhớ lại vụ bị giật tiền dạo nọ.. Chà té ra nó vẫn còn nhớ.

Cương định đưa tay lấy, bỗng ngưng lại hỏi

-Tiền này ở đâu mà có?

- Tao “ mượn” của má tao

Trời ơi, thằng này nói chữ “ mượn” chắc chắn ...rất ngoài ý muốn của nạn nhân. Má nó giờ này chắc đang đi kiếm tiền mới mất. Cương rút tay lại nói

- Thôi khỏi, tao không lấy đâu. Chuyện này tao đã quên rồi. Mày mang tiền trả má mày đi.

Thằng Đen nằn nì

-Tao “nợ” mày mà.

- Thôi quên chuyện này đi mày. Từ nay mày đừng gây chuyện với tụi cư xá tao là được rồi.

Thằng Đen suy nghĩ một chút rồi nói

- Được, tao hứa không gây chuyện với tụi mày nữa.

Nói xong thằng Đen quay đi. Được mấy bước, nó quay lại hỏi

- Tao nghe thằng Trắng nói mày có “nghề” thiệt hả?

Cương lắc đầu chối

-Đâu có

Thằng Đen lắc đầu

-Tao biết mày có “nghề”. Nhưng mà sao hồi đó giờ mày toàn bỏ chạy. Mày dư sức hạ tao mà?

Cương lắc đầu

- Tao không thích đánh lộn. Mà học võ để luyện tập thân thể thôi chứ đâu phải để đánh lộn?

Đen ngạc nhiên

-Kỳ he! Học võ mà không đánh nhau học làm gì?

Cương chưa kịp trả lời, thằng Đen bắt chợt hỏi tiếp

- Này Cương, mày đói không?

- Đói. Cương buột miệng trả lời.

-Vậy tao bao mày ăn bò viên bữa nay nhe. Tao muốn biết mày nói học võ mà không đánh nhau thì mày làm gì?

Đề nghị của thằng Đen thật bất ngờ. Nhưng Cương thấy đây là cơ hội giảng hoà với xóm nhà sàn. Té ra thằng Đen cũng không tệ lắm. Biết đâu sau khi làm quen với thằng Đen, sẽ liệu lời khuyên nó đừng ăn hiếp mấy đứa khác hiền khô trong khu cư xá của Cương.

Cương bỗng nghe cơn đói cồn cào, hăm hở nói

- Mày bao tao hả? Được, vậy mình đi ăn bò viên đi. Tao cũng khoái ăn bò viên lắm à.

Chiều hôm đó, ai đi qua xóm nhà sàn đều ngạc nhiên thấy Cương, một học sinh gương mẫu hiền từ của khu cư xá, cùng cu Đen, trùm nhóc con xóm nhà sàn khoác tay nhau ngồi ở xe bò viên đánh chén thật tương đắc.

ThaiNC